

Arrest

nr. 78 904 van 6 april 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, op 29 december 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. BULTEEL en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Keniaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 21 december 1985 te Mathare (Nairobi). U bent van Kikuyu afkomst. In 2002 overleed uw vader. In 2004 hertrouwde uw moeder. Ze verhuisde naar Muranga. U ging hierop bij de broer van uw moeder, (A.K.) wonen in Dandora (Nairobi). Na uw middelbaar volgde u nog een computercursus van één jaar. In 2006 en 2007 werkte u als cyberassistent in een internetcafé. Vanaf 2007 runde u samen met uw oom een drankgelegenheid 'Umoja'. In februari 2007 werd u gerekruteerd door uw schoolvriend Laurence Karanja voor de groep 'church of the living God'. U dacht dat u een religieuze en traditionele groepering vervoegde maar later bleek het echter om de Mungiki, een buiten de wet gestelde sekte, te gaan. Uw oom (A.K.) was eveneens lid van de Mungiki. Hij had een hogere positie en was de leider van de jeugd in Dandora. Uw oom wist aanvankelijk niet dat u de Mungiki vervoegd had. Een drietal maanden na uw toetreding

probeerde u de groep te verlaten. U werd hard geslagen en ze dreigden ermee u te doden als u de groep zou verlaten en zetten u onder druk. In december 2008 was er een misverstand tussen de leiders van de Mungiki en uw oom. Uw oom werd ervan beschuldigd geld verduisterd te hebben. U en uw oom werden meegenomen naar één van de detentiecentra van de Mungiki in Rwai Estate. Jullie werden daar een paar dagen vast gehouden en geslagen. Uw oom werd voor uw ogen de keel doorgesneden. Er werd u gezegd dat u hetzelfde lot zou ondergaan maar u slaagde erin hen ervan te overtuigen dat u geen weet had van het geld. U werd vrijgelaten en moest uw activiteiten voor de Mungiki verder zetten. U werd in het oog gehouden en regelmatig bedreigd als u niet wilde gehoorzamen. Uiteindelijk vluchtte u half januari 2009 naar het huis van uw vriend, (D.M.). U ging hulp zoeken bij de 'Youth Life Foundation' waar u (J.) leerde kennen. Op 10 februari 2009 verliet u Kenia samen met (J.). Op 11 februari 2009 kwam u in België aan waar u nog dezelfde dag asiel aangevraagd hebt bij de Dienst Vreemdelingenzaken te Brussel.

B. Motivering

De aandacht dient erop gevestigd te worden dat u er niet in geslaagd bent een 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde dat u vervolging vreest van de Mungiki omdat u afvallig bent en dat u niet zeker bent dat de politie u niets zal doen omdat die actie ondernemen tegen de Mungiki (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 28 augustus 2009, hierna CGVS, pp.8-10 en gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 13 januari 2010, hierna CGVS 2, p.7).

Vooreerst slaagde u er niet in aannemelijk te maken dat u nog gezocht werd door de Mungiki nadat u naar het huis van uw vriend vluchtte. Op de vraag of de Mungiki u nog kwamen zoeken bij uw vriend, repliceerde u dat ze het niet wisten maar dat er veel leden zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.8). U stelde dat als ze het geweten hadden ze u daar meteen zouden komen zoeken zijn en dat u overdag binnen bleef omdat u geen risico wilde lopen (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Op de vraag wie u zoekt, zei u dat de 'Mungiki Defence Council' afvalligen opzoekt en dat u gewoon weet dat ze u zoeken (zie gehoorverslag CGVS, p.9). U vertelde dat ze u belden en vroegen waar u was en dat ze zeiden dat ze wisten dat u op de hoogte was van wat er met uw oom gebeurde en u vroegen hoe lang u dacht voor hen te kunnen vluchten (zie gehoorverslag CGVS, p.9). U bracht verder echter geen enkele andere concreet element aan dat erop zou kunnen wijzen dat u inderdaad nog gezocht werd door de Mungiki.

Verder slaagde u er niet in aannemelijk te maken dat - zelfs al zou u toch enige vervolging te vrezen hebben van de Mungiki - het verlaten van uw land van herkomst en – hieraan gekoppeld het beroep doen op internationale bescherming – in uw geval de enige mogelijke optie was.

Zo dient opgemerkt te worden dat u voor het Commissariaat-generaal niet op afdoende wijze heeft aangetoond dat u geen aanspraak kan maken op de bescherming of de hulp van de autoriteiten van uw land van herkomst (of enige andere organisatie). Op de vraag van het Commissariaat-generaal of u naar de politie ging, repliceerde u dat u omdat u lid geweest was van de Mungiki wist dat er waren die samenwerkten met de Mungiki en dat als u klacht zou neerleggen ze de Mungiki daarvan op de hoogte zouden brengen (zie gehoorverslag CGVS, p.8). U voegde nog toe dat er bovendien politie-eenheden zijn die opgeleid zijn om Mungiki uit te schakelen (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Tijdens het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal bevestigde u geen bescherming te hebben gezocht en stelde u dat u aangehouden werd en dat de verantwoordelijken van de Mungiki geld gaven voor uw vrijlating (zie gehoorverslag CGVS 2, p.7). U zei dat u geen bescherming kon vragen bij de politie (zie gehoorverslag CGVS 2, p.7). U herhaalde wederom dat er een groep agenten is die alle leden van de Mungiki willen elimineren en dat ze zullen luisteren en dat als ze dan weten dat u zelf bij de Mungiki bent, ze u zullen meenemen en u zullen elimineren (zie gehoorverslag CGVS 2, p.7). U onderbouwde deze aangehaalde vrees ten opzichte van de politie verder niet met enige concrete informatie of aanwijzingen. U bracht echter geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen blijken dat u, als afvallig lid van de Mungiki, enige vervolging diende te vrezen van de politie. Op de vraag of u de leden van de Mungiki niet kon melden bij de politie, antwoordde u dat dat niet ging omdat de leden van de Mungiki overal zijn, met name bij de politie, in het leger, bij de ministers (zie gehoorverslag CGVS 2, p.7). Uw verklaringen dat u geen bescherming kon krijgen van de politie tegen de Mungiki omdat er ook Mungiki bij de politie zitten en omdat de politie de Mungiki, waarvan u deel uitmaakte, vervolgd zijn louter speculatief daar uit uw verklaringen duidelijk blijkt dat u geen enkele poging ondernam om bescherming te kunnen krijgen. Bovendien bracht u verder ook geen enkel concreet element aan om te staven dat dit voor u het geval zou zijn en dat u - als vroeger lid van de Mungiki die informatie zou willen verschaffen aan de politie, die zoals uit de algemene informatie blijkt, inderdaad leden van de verboden Mungiki sekte vervolgen - geen bescherming zou kunnen krijgen van de politie en de autoriteiten.

Verder slaagde u er voor het Commissariaat-generaal niet in aannemelijk te maken dat u elders in Kenia enige vervolging zou vrezen. Op de vraag van het Commissariaat-generaal of u nergens anders in veiligheid geweest zou zijn in Kenia, antwoordde u dat de Mungiki met 3 miljoen zijn, dat ze overal mensen hebben zitten en dat ze zelfs een soort raad en groep hebben om afvalligen op te sporen (zie gehoorverslag CGVS, p.8). U stelde dat Mungiki overal in het land is en dat als je deserteert, je foto verspreid wordt bij de leden van de Mungiki en je gedood zal worden (zie gehoorverslag CGVS 2, p.7). Uit de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt echter dat de Mungiki niet overal in Kenia operationeel zijn maar dat hun territorium zich beperkt tot Central province, delen van Rift Valley province en delen van Nairobi en dat een vlucht naar elders in Kenia buiten dit territorium een reële optie is voor iemand die door de Mungiki vervolgd wordt (zie documentatie in het administratieve dossier). Gezien het feit dat u een volwassen man bent met een zekere opleiding mag er redelijkerwijs vanuit gegaan worden dat dit voor u ook een reële optie was en is.

U legde bij de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal uw identiteitskaart van Kenia (met nummer 24118347), uw 'certificate of secondary education' (met nummer KCSE 2304917), uw 'diploma in Information Technology' (met nummer 00185) en een aantal algemene persartikels betreffende de Mungiki voor. Deze documenten wijzigen niets aan voorgaande vaststellingen. Uw identiteit noch uw scholingsgraad of uw gedane studies worden hier immers in twijfel getrokken. De persartikels bevatten verder louter algemene informatie over de Mungiki en hebben geenszins, zoals u overigens zelf bevestigde (zie gehoorverslag CGVS 2, p.2), betrekking op de vervolging waarvan u beweerde dat u of uw oom er het slachtoffer van zijn geweest. Verder was u niet in het bezit van enig document dat een controle van uw reisweg mogelijk maakt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert de schending aan van artikel 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet).

Hoewel de Mungiki voornamelijk actief is in bepaalde delen van het land, beschikt de organisatie over een uitgebreid ledennetwerk over heel Kenia en tot in de hoogste administratieve en politieke kringen. Leden worden geacht voor altijd lid te blijven. Leden die uit de Mungiki stappen riskeren dit met de dood te bekopen. Verzoeker citeert ter staving van het voorgaande naar bijgebrachte informatiebronnen. Het spreekt voor zich dat hij na zijn vlucht naar het huis van zijn vriend nog een gegronde vrees voor vervolging had.

Het argument dat hij de bescherming van de politie niet inriep is volgens verzoeker niet ernstig. Als ex-lid van de Mungiki weet hij dat sommige corrupte politieagenten deel hadden in het misdaadgeld van de Mungiki zodat de politie weinig te vertrouwen was. Bovendien liep hij als afvallig lid van de Mungiki risico zelf te worden aangepakt. De praktijken van veiligheids- en politiediensten worden bevestigd in de bij het verzoekschrift gevoegde informatie. Dat verzoeker tegen de Mungiki geen bescherming zocht bij de politie is dus te wijten aan het gewelddadige, corrupte en criminele gedrag van deze diensten zelf.

Volgens verzoeker is het verkeerd om uit het gegeven dat de Mungiki vooral activiteiten uitoefenen in bepaalde gebieden van Kenia af te leiden dat deserterende leden enkel dit Mungiki-gebied moeten verlaten om aan represailles te ontsnappen. De Mungiki beschikken over een communicatie- en informatienetwerk dat zich over geheel Kenia uitstrekt, onder meer door de toegang tot het publieke transportsysteem die zij weliswaar met geweld afdwingen. Het is niet zo dat de Mungiki Defence Council enkel in Mungiki-gebied leden opspoort. Zij gaan ook daarbuiten actief op zoek naar ex-leden om hem de folteren en te doden. Bovendien was Kenia na het postelectorale geweld verscheurd en lieten de etnische spanningen verzoeker niet toe elders te gaan wonen. Nog steeds is er een gespannen sfeer, zeker met de presidentsverkiezingen van 2012. Verzoeker verwijst naar een persartikel dienaangaande.

Verzoeker wijst op de tijdsspanne die is verstreken sedert het indienen van zijn asielaanvraag in februari 2009. Hij meent dat de eis van de redelijke termijn niet werd gerespecteerd, dat dit de nodige onzekerheid in zijn hoofd met zich meebracht en dat de beslissing, doordat het onredelijk is dat hij hierop zolang moest wachten, het algemeen zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

Bovendien heeft verzoeker zich intussen geïntegreerd in België. Hij heeft een arbeidskaart, is werkzaam geweest in de horeca en werkt in de transportsector. Voorts volgde hij een inburgeringscursus. Verzoeker legt zijn arbeidskaart, een contract uitzendarbeid arbeider en een attest van inburgering neer.

Hij besluit dat in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van artikel 1, A, (2) van de Conventie van Genève, minstens dat een reëel risico voorhanden is op ernstige schade in de zin van het subsidiair beschermingsstatuut.

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.3. Verzoeker brengt geen begin van bewijs bij ter ondersteuning van zijn voorgehouden reisweg per vliegtuig naar België, hetgeen een negatieve indicatie vormt voor zijn algehele geloofwaardigheid. Dit klemmt des te meer daar hij over deze reisweg ongeloofwaardige verklaringen aflegde. Zo kon hij de volledige naam noch de nationaliteit geven van de persoon die samen met hem naar België reisde. Voorts wist hij niet of al dan niet zijn eigen paspoort werd gebruikt voor de reis en kon hij evenmin preciseren of er een visum opgenomen was in het voor hem gebruikte paspoort (administratief dossier, stuk 14, p.4).

Uit verzoekers verklaringen, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt dat hij er niet in slaagde aannemelijk te maken dat hij nog werd gezocht door de Mungiki nadat hij naar het huis van zijn vriend vluchtte. Hij bracht immers, benevens het feit dat hij werd gebeld, geen enkel ander concreet element aan dat erop zou kunnen wijzen dat hij inderdaad nog werd gezocht door de Mungiki. Verzoeker beperkt zich ter weerlegging van deze vaststelling tot een verwijzing naar algemene informatie betreffende de Mungiki en sancties die afvallige leden dreigen te ondergaan, doch dergelijke algemene informatie volstaat geenszins om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk werd bedreigd of vervolgd. Hij dient zijn vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, daar hij onvoldoende elementen aanhaalde waaruit bleek dat hij voorafgaand aan zijn vertrek uit zijn land van herkomst door de Mungiki werd gezocht, in gebreke.

Bovendien stond verzoeker blijkens zijn verklaringen tijdens het eerste gehoor bij het CGVS, dat plaatsvond op 28 augustus 2009, nog in contact met een vriend in Kenia en wonen zijn moeder en zus er nog, doch haalde hij nergens tijdens dit gehoor ook maar enig gegeven aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat hij na zijn vertrek uit Kenia nog werd gezocht of dat zijn familie problemen zou hebben gekend met de Mungiki (administratief dossier, stuk 14, p.2). Verzoeker haalde daarenboven ook nadien en tot op heden geen concrete feiten of elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat hij sedert het verlaten van zijn land van herkomst daadwerkelijk actief en persoonlijk zou zijn of zou worden gezocht door de Mungiki.

Verzoeker dient aan te tonen dat in zijn hoofde feiten en omstandigheden bestaan waardoor hij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in zijn land van herkomst. Zulks houdt in dat zijn vrees actueel moet zijn. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet zijn oordeel aldus steunen op de feitelijke situatie op het ogenblik van zijn oordeel. Deze stelling vloeit voort uit de definitie van het woord vluchteling in artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Het wezenlijke

criterium in deze definitie is de 'gegronde vrees voor vervolging'. Determinerend bij het onderzoek van dit criterium is de vraag of verzoeker thans een toevluchtsoord nodig heeft voor een te verwachten risico van vervolging in zijn land van oorsprong. De vrees van verzoeker moet bovendien gegrond zijn, wat wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij hem aanwezig is maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd. Verzoeker verliet reeds in januari 2009 de Mungiki en maakt, gelet op de voorgaande vaststellingen, in het geheel niet aannemelijk dat hij sedertdien nog door hen werd gezocht, laat staan dat hij ingevolge hiervan actueel, meer dan drie jaar na datum, nog enig risico zou lopen te worden vervolgd in zijn land van herkomst.

In dit kader kan bijkomend worden verwezen naar de informatie in het dossier waaruit blijkt dat de mate waarin voormalige Mungiki-leden risico lopen slachtoffer te worden van wraakacties afhangt van de mate waarin zij actief waren in deze organisatie en gekend waren door de andere leden, dat hogere en actievere leden meer risico lopen dan gewone leden en dat er zeer veel gewone leden van deze organisatie besluiten hieruit te stappen (administratief dossier, stuk 26: landeninformatie, nr.2). Deze informatie en verzoekers lage profiel en beperkte activiteiten maken het nog minder aannemelijk dat hij actueel nog enig risico loopt te worden vervolgd in zijn land. Hij verklaarde immers dat zijn enige taak eruit bestond om, in een groep van een twintigtal jongeren die verder werd onderverdeeld in groepjes van twee of drie en waarbij hijzelf samenwerkte met twee personen, geld te innen bij de matatu's. Voorts nam hij, en dit in tegenstelling met de hogere leden die elke maand vergaderden, benevens zijn eedaflegging slechts deel aan twee vergaderingen van de Mungiki gedurende de periode van bijna twee jaren die hij lid was (administratief dossier, stuk 5, p.5-6). Overigens blijkt ook uit het door verzoeker bij het verzoekschrift gevoegde *Country Advice Kenya* dat afvallige leden van de Mungiki geen kwaad wordt aangedaan indien zij zich ervan onthouden de belangen van de Mungiki te schaden (rechtsplegingdossier, stuk 1, bijlage 7, p.7).

Voorts wordt verweerder bijgetreden waar deze betoogt dat verzoeker, zo hij wel degelijk zou worden gezocht door de Mungiki, niet aantoont dat hij de door hem aangevoerde problemen niet zou kunnen oplossen door zich elders in het land te vestigen, gelet op het feit dat hij een volwassen man is met een zekere opleiding. Op grond van de informatie in het administratief dossier (stuk 26: landeninformatie), motiveert de commissaris-generaal met recht dat de Mungiki slechts in bepaalde delen van het land actief zijn, alsmede dat een vlucht naar elders in Kenia, buiten het Mungiki-gebied een reële optie is voor iemand die door de Mungiki wordt vervolgd. De door verzoeker geciteerde informatie wijst niet op een dusdanige invloed van de Mungiki in geheel Kenia dat zij in staat zouden zijn om hem overal terug te vinden en te vervolgen. Ook een summiere verwijzing naar 'etnische spanningen' is niet afdoende om aan te tonen dat verzoeker zijn beweerde problemen niet zou kunnen vermijden door zich elders in Kenia te vestigen, te meer daar inzake verzoekers verwijzing naar een persartikel inzake het etnische geweld naar aanleiding van de verkiezingen in 2007/2008 uit de informatie in het dossier blijkt dat er geen aanwijzingen zijn dat er sedertdien nieuw etnisch geweld dreigt (*ibid.*).

De door verzoeker, benevens de hoger besproken informatie, neergelegde documenten bevatten geen gegevens die aan de voormelde vaststellingen afbreuk vermogen te doen (rechtsplegingdossier, stuk 1; administratief dossier, stuk 25: documenten).

De voormelde vaststellingen zijn afdoende om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in vluchtelingenrechtelijke zin. Kritiek op de overige, overvloedige motieven inzake eventuele beschermingsmogelijkheden in hoofde van verzoeker, vermag derhalve op zich niet te leiden tot een hervorming van de bestreden beslissing.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.4. Verzoeker beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan degene ten grondslag van zijn asielrelaas. Gelet op de sub 2.2.3. gedane vaststellingen dienaangaande, toont hij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.2.5. Betreffende verzoekers betoog dat de eis van de redelijke termijn niet zou zijn gerespecteerd en dat daardoor het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden, dient te worden opgemerkt dat hij niet aantoont welk belang hij heeft bij het aanvoeren dat zijn asielaanvraag sneller had moeten worden

behandeld. Hij kan immers niet beweren benadeeld te zijn door de lange duur van zijn asielpprocedure nu hij hierdoor langer bescherming genoot tegen de beweerdte vervolging en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van zijn relaas. Daarenboven is een langdurig verblijf in België niet relevant voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Er zijn geen wettelijke bepalingen of beginselen die de commissaris-generaal of de Raad toelaten de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen omdat de asielaanvraag niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

2.2.6. Waar verzoeker nog wijst op het feit dat hij is geïntegreerd in België, dient te worden opgemerkt dat de inspanningen die verzoeker in België deed teneinde zich te integreren niet relevant zijn voor de toetsing van zijn relaas aan de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2.7. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes april tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,
dhr. R. SANEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. SANEN

W. MULS